

Publicerad 2008-06-11 14:53 av Steffe

DEN TÖRST SOM ALDRIG SLÄCKS

Vem smider mig mina bojor i smyg när jag sover kring min värmande eldstad?

Är det feladresserade som sänts mig rätt, nej alla ser ut att passa mig.

Där borta står säcken med bojor rubricerad 2009, strax framför den med 2018 på, alla finns de här.

Tänk om jag bara kunde vara naturlig, det borde vara det naturligaste och enklaste som finns, men icke...

Idag vet jag vem jag är, imorgon känner igen mig, om en vecka förnimmer jag mig, om ett år förnekar jag mig.

Hur planerar jag att bedriva evolution i en cirkel, jag bara frågar ett av mina förnekade jag, men de svarar inte de känns inte vid mig.

Slipp då! Jag känner ändå inte dig, dessutom... ja ... det faktiskt så att...

Jag föraktar dig...

Jag föraktar dig för att du har varit svag.

Jag föraktar allt du inte gjort, jag tar det du gör för givet.

Försök du att imponera, inget du gör är värdigt något i min bok efter en natts sömn.

Min nattliga dvala är intensiv, det behöver den vara för att sudda bort all bekräftelse som tagits mot under gårdagen.

Som en hungrig hemlös, packar jag ihop saker som inte betyder något för mig och ger mig ut på jakt, jakt på den självkänsla och självförtroende som sedan bränns för att upprätthålla respirationen under mörkrets timmar.

Tack, du som ger, men förvänta dig ingen trygg mottagare, förvänta dig en lycklig förvirrad vän som hoppas lite sötma skall finnas kvar när nattens vemod sköljt ur all honung som arbetsbiet samlat ihop under dagens hoppfyllda pollineringar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Steffe med Poeter.se id #11352 innehar upphovsrätten